

La fàbrica de Gaziel

TONI SALA > Text

MARTÍ ARTALEJO > Fotografia

A Sant Feliu de la Costa Brava, Gaziel va escriure que a la fàbrica del seu pare, que era paret mitgera de la casa on vivia amb la seva la família, al carrer de la Processó (avui de Joan Maragall), «s'hi sentien més cançons que no en cantava un orfeó, moltes vetlles d'hivern». I recordava: «tot seguit d'haver sopat, jo em deixava dur al llit només per poder adormir-me al bres de *Les flors de maig*, cantades pels tapers, a tres veus. Les sentia a través del gruix de la paret, que hi posava sordina. I moltes nits el ritme gronxador d'una havanera es

barrejava, quan a mar hi havia temporal, amb el ressò llunyà del rompent a la platja».

Al mateix llibre, Gaziel parlava també de les dues rifes que ha tret Sant Feliu de Guíxols: primer la del suro i després la del turisme. I el cas és que si Gaziel s'adormia a casa seva a l'hivern sentint els tapers que cantaven havaneres, els ganxons de la meua edat també ens hem adormit sentint cantar havaneres, a l'estiu i al mateix compàs del rompent, havaneres cantades per donar corda a la rifa turística, que a Sant Feliu ha volgut dir sobretot estiuejants barcelonins.

Els deu *lofts* que els arquitectes d'Integral SL van fer a partir de la rehabilitació de l'antiga fàbrica dels Calvet semblen un monument a aquest pas d'una rifa a l'altra. Com tot monument, té una funció fixadora. La façana de color mangra pren el to adust i seriós dels arcs rebaixats que

L'antiga fàbrica de la família d'Agustí Calvet *Gaziel*, a Sant Feliu de Guíxols, s'ha transformat en 10 *lofts* oberts i luxosos.

circumden l'edifici. Paret per paret amb la casa burgesa, les portalades de la fàbrica fan un contrast de mútua exaltació amb els vitralls modernistes de les portes de l'habitatge.

Fa uns cinquanta anys, a Nova York, alguns estudiants amb pocs recursos i professionals que treballaven a casa i necessitaven espai van començar a aprofitar les naus industrials en desús. Eren gent sense fills i sense diners. Com sovint passa amb les bones idees, amb el temps els *lofts* s'han anat convertint en habitatges de luxe i disseny. El cert és que els de la fàbrica Calvet són un cas únic a Sant Feliu i dubto que gaire repetit a la comarca. Han tingut poca sortida, en una població sense els problemes d'espai d'una ciutat comprimida. Els pocs que s'han venut fan de segona residència. Tampoc hi ha gaires joves que puguin pagar-se un terra de pissarra de Brasil, una calefacció subterrània,

una cuina italiana o alemanya i una rehabilitació feta amb criteris «ecològics», que vol dir conservant tot el material possible, canviant la menor quantitat possible de totxos i reutilitzant al vestíbul les rajoles de la teulada, tot plegat molt més car que fer-ho de cap i de nou.

Una de les gràcies d'aquests *lofts* oberts, nets i luxosos de l'antiga fàbrica dels Calvet és que s'hi respira la matèria. S'hi té una sensació molt agradable de *fisicitat*, de contacte amb els elements. La pedra dels murs, la fusta de les bigues, l'espai, la llum generosa de les finestres fan la sensació que l'herència d'un ofici tan material com el dels tapers no ha estat malaguanyada. Les bigues del sostre encara tenen els aïllants de porcellana per on passaven els cables del corrent. La pissarra brasilera del paviment sembla una refosa del ferro de la maquinària i els ganivets.